

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 34/2012-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., K., zastúpenej advokátom JUDr. J. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 CoE/34/2010 z 21. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti R., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom

svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoE/34/2010 z 21. októbra 2010. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľky doručeným ústavnému súdu 5. januára 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená podala v januári 2010 na Exekútorskom úrade v K. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému, a to na základe exekučného titulu (právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu).

Okresný súd S. (ďalej len „okresný súd“) však 7. júla 2010 žiadosť súdnej exekútorke o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Proti predmetnému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoE/34/2010 z 21. októbra 2010 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2011 z 13. októbra 2011 odmietol.

Podľa sťažovateľky uznesením krajského súdu došlo k porušeniu ňou označených práv.

Vychádzajúc z uvedených skutočností po podrobnom odôvodnení sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 5 CoE/34/2010 z 21. októbra 2010, zrušil napadnuté uznesenie, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 CoE/34/2010 z 21. októbra 2010.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 CoE/34/2010 z 21. októbra 2010 bolo sťažovateľke podľa jej záznamu na predmetnom uznesení doručené 30. novembra 2010. Sťažnosť na porušenie označených práv sťažovateľky predmetným uznesením krajského súdu bola doručená osobne ústavnému súdu až 29. decembra 2011.

Z uvedeného vyplýva, že od 30. novembra 2010 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu (29. decembra 2011) sťažovateľke nepochybne uplynula lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. II. ÚS 551/2011).

Nad rámec k tomu ústavný súd poznamenáva, že aj keby mal ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu považovať za zachovanú, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP (napr. rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 52, 53 a 54)], podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011) pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti musel vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustné, mal namietať vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, čo však neurobil. Za splnenia uvedenej podmienky aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí

a porušenie práv sťažovateľky nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať súčasne rozhodnutie súdu odvolacieho súdu.

Ústavný súd v danej veci zoberal v tejto veci do úvahy aj judikatúru ESĽP (napr. Kadlec a ostatní proti Českej republike), v zmysle ktorej musia súdy (vrátane ústavného súdu) pri uplatňovaní procesných pravidiel zabrániť jednak prehnanému formalizmu, ktorý by bol v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho konania, ale na druhej strane aj prílišnej benevolencii, ktorá by vo svojich dôsledkoch mohla znamenať až negáciu zákonom ustanovených procesných náležitostí, resp. predpokladov na konanie (m. m. IV. ÚS 406/2010).

Keďže sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich základných práv na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy sťažnosťou smerujúcou iba proti namietanému rozhodnutiu krajského súdu, bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012